Cornel Mihai Ungureanu
Cursă specială

Pisica neagră o privi înainte de a-i trece calea.

Ca şi atunci, Iulia se strecură încet de lângă Bianca. Îşi luă de pe scaun hainele pregătite de seara. Se îmbrăcă pe întuneric, la oglinda din hol. Ar fi neplăcut să fie prinsă tocmai acum, dar nu se putu abţine să nu aprindă lumina. Îşi dădu cu puţin ruj. Se răsuci de câteva ori în faţa oglinzii. Fusta lungă, cu flori albastre îi venea bine. Sandalele erau OK. Şi tricoul. Mai bine şi-ar lua maioul cu dungi orizontale şi subţiri şi albastre. Da, i-ar sta mai bine cu el, tatuajul ar fi vizibil. Litera A. De la Adrian. Se furişă din nou în cameră. Bianca doarme. Ca un copil. Maioul nu e de găsit. Unde naiba eşti, maioule? Unde te-am pus? Fă bine şi arată-te, până nu vin eu la tine! Dar maioul nu apăru. Fata se întoarse în hol cu toţi cei optsprezece ani ai ei. Scoase rucsacul ascuns în debara. Verifică dacă desenul este înăuntru. Este. Se privi încruntată în oglindă. Pe măsuţa de telefon văzu foarfeca. Îşi dezbrăcă tricoul. Îi tăie mânecile în grabă şi îl îmbrăcă din nou. Era perfect.

Pe scară era întuneric beznă, întuneric şi afară. Câte o lumină aprinsă în geamurile oamenilor harnici sau insomniaci. De bucurie, Iuliei îi veni să zburde, ca un ied. Ca atunci. Numai că acum nu le-a lăsat bilet. Vrea să ajungă repede înapoi. Atunci le scrisese. Am plecat la Sarmizegetusa. Atât. Se gândise la feţele lor îngrijorate. La Bianca, sora ei cea cuminte, veşnicul exemplu, care făcea întotdeauna ceea ce trebuia să facă. Fusese o dimineaţă pe cinste şi aia. Până la gară nu întâlnise niciun om. Numai câini. Vorbise cu toţi. Ce faci mă, căţelule? Mă, prostule, unde te duci tu? Şi alte lucruri îi întrebase. Apoi trenul de noapte, o gară mică, alt tren cu doar două vagoane, în care ea fusese singurul călător. Minunata senzaţie, că trenul ăla circulă numai pentru ea, zorii, drumul lung, pe jos, spre cetatea care fusese cândva capitala Daciei. Biete ruine, lângă care întâlnise doi băieţi cu cortul pregătindu-se să urce pe Retezat. Adrian era şi el pe munte. Tot în Retezat. Plecase cu ei sperând să-l găsească. Dar nu-l găsise. A doua zi se întorsese acasă.

Păşi fericită pe aleile dintre blocuri. Nu l-a mai văzut pe Adrian din seara în care s-au certat. El nu a mai venit. Nici n-a sunat. Ea s-a prefăcut că nu-i pasă. La început a ţinut. Cu fiecare zi de tăcere era însă

mai greu. Bianca încercase să o descoasă şi ea îi spusese cât putuse mai nepăsătoare că s-au despărţit. Bianca îi împărtăşise gânduri despre purtarea lui reprobabilă, într-o situaţie sau alta. În sinea ei, Iulia se simţise şi mai aproape de el. Era al ei şi numai ea avea dreptul să-l judece. Bianca ştia asta la fel de bine. Îşi alesese, cu premeditare, cuvintele. Iulia era aşa de previzibilă! Aşa de rebelă şi de încăpăţânată!

În dreptul căminului studenţesc, de la o fereastră, câţiva băieţi fluierară după ea. Altă dată, ar fi mers mai departe, dar acum se opri. La mine fluieraţi? se miră ea. Da, răspunse unul din ei. Nu-i vede bine. Dar ce sunt eu? Căţelul vostru? Ştiţi cu cine vorbiţi? îi venea să râdă, dar încercă să pară cât mai serioasă. Nu. Spune-ne! zise băiatul. Eu sunt gagica lu' Pisică! zice ea şi plecă. Tăcere. Apoi un Zău? neîncrezător. Încântată de ea, Iulia dădu colţul pe Calea Bucureşti. Râse. Gagica lu' Pisică! Oricine ar fi el!

* * *

Nu fusese niciodată atât de supărată pe Adrian. Poate doar în vara trecută, la mare, când el era atât de beat încât mărturisise că a avut viziuni erotice cu alte fete. În afară de cele de la televizor sau din reviste, precizase Iulia. De exemplu, dintre prietenele mele, a fost cineva? El ezitase. Hai că nu mă supăr! îl convinsese ea, iar el dăduse răspunsul pe care treaz nu l-ar fi dat niciodată, pentru că o ştia şi era nevoit să se ascundă. Sinceritatea lui i-ar fi dat ei un bun subiect de ironii pentru multă vreme. Era însă beat, aşa că o crezuse. Cu Bianca, răspunsese el, stârnind ceea ce, în euforia beţiei, uitase că va urma.

* * *

Bianca îi spusese de câteva ori că l-a văzut parcând în faţa magazinului filatelic. Ea făcea meditaţii, acasă la o colegă. Îl văzuse pe Adrian cum lăsa maşina acolo şi pornea pe jos, agale, pe strada care urcă spre Primărie.

Iulia nu credea că el ar putea avea pe altcineva. În cele din urmă îl întrebă. El râse de gelozia ei.

* * *

Intrase la concertul Beethoven cu care filarmonica îşi închidea stagiunea. Fusese grozav! Cu Adrian avea întâlnire la ieşire. Urmau să meargă în faţa teatrului, la un concert rock. Când Iulia ieşi, mai devreme decât se gândiseră, el nu era acolo, aşa că porni spre teatru. Toată puştimea mergea într-acolo. Piaţa teatrului era arhiplină. Rockeri cu părul despletit şi tricouri negre, fete în blugi strâmţi şi

bustiere Un bluesman ce urma să cânte în deschidere făcea probe de microfon. Organizatorii împărţeau pliante, steguleţe şi, spre bucuria copiilor, baloane. Iulia se amestecase în mulţime. Uneori, din pâlcurile zgomotoase o striga câte o cunoştinţă, dar ea le spunea tuturor că are întâlnire cu Adrian. Ne vedem mai târziu, tot pe-aici rămâneţi? Pa! Pa! N-avea chef de ei. O fată îi spuse că era lângă afişier, mai devreme. Acolo! arătă ea cu degetul. Bluesmanul o privi când Iulia trecu pe lângă el. Purta un tricou cu Led Zeppelin. Fuma Lucky Strike şi vorbea cu un inginer de sunet.

Pe Adrian îl zări de departe. Stătea pe scările teatrului, în blugii lui evazaţi, cu tenişii rupţi şi un tricou decolorat despre care nu se putea spune dacă fusese cândva verde sau maro. Îl vedea din profil, astfel că nu-i putea observa privirea obişnuită, de sălbăticiune hăituită, pe care ea i-o ştia atât de bine. I se păru că priveşte spre o fată blondă, îmbrăcată într-o rochie neagră, vaporoasă. Prea vaporoasă. Din mătase. Iulia îşi aprinse o ţigară. Ocoli pe lângă geamurile acoperite cu afişe ale teatrului, pe după coloane şi se aşeză în spatele lui, cu câteva trepte mai sus. Uneori el privea spre scenă sau spre acoperişurile de peste drum pe care se agitau porumbei. Dar cel mai mult o privea pe blondă. Acum ar trebui să fie în faţa filarmonicii, îşi spuse Iulia, privindu-şi ceasul. Bluesmanul cânta Black Magic Woman. Aproape ca Peter Green. Rockerii începură să fluiere. Blonda plecă. Iulia îşi termină ţigara şi se hotărî să-şi deconspire prezenţa. Buhu-hu! zise ea, aşezându-se. Cinci urechi! răspunse el, luat prin surprindere. Era salutul lor tradiţional.

— Vai, Iulia, erai aici! Tocmai voiam să plec la filarmonică – De ce? nu se putu ea opri.

— A plecat fetiţa blondă?

— Ce fetiţă?

— Era o blondă, aici în faţă, lângă tipa aia grasă. Cum, n-ai văzut-o? întrebă ea candidă.

— Nu, zise el.

— Ciudat. Te uitai numai la ea. Ar fi vrut ca el să recunoască. Ascunzişurile astea o îndârjeau. Ştia că acum trage de timp, că e pus în încurcătură. Cu un băiat i s-ar fi dezlegat imediat limba. Ar fi vrut să fie ea nu doar fata pe care o iubeşte, dar şi prietenul lui cel mai bun. Îşi închipuia că poate înţelege şi ea gândurile de mascul tânăr, dacă i-ar fi fost împărtăşite. Ce relaţie e asta în care te ascunzi de omul cel mai

apropiat? Uite-o! zise deodată. O recunoşti? Nu putea să nu fie ironică şi el se închise într-o tăcere încăpăţânată, care o irita. Ei, cum e? spuse supărată. Dacă ea ar fi zâmbit, ar fi zâmbit şi el. M-am uitat, poate, la rochia ei. Nu vezi ce faţă are? Iuliei îi părea că fata arată destul de bine.

— La rochia ei? Nu e cam transparentă?

— Nu ştiu! răspunse el nervos.

— Nu m-am uitat la corpul ei! M-am uitat la rochie! Mă crezi?

— Nu, zise ea simplu. Cum să-l creadă? Mai întâi spune că nu a văzut nicio fată, apoi că poate s-a uitat la rochia ei, apoi că da, s-a uitat, la rochie.

— Să-mi cadă mie dinţii, acum în clipa asta, dacă m-am uitat la picioarele ei, zise Adrian şi rânji, demonstrativ. Dinţii rămaseră la locul lor. Acum mă crezi? încercă el împăcarea, dar ea era prea pornită, avea toate motivele. Soarele dispăruse dincolo de acoperişul Primăriei. Mă duc să-mi iau ţigările din maşină, zise Adrian. Mai vii? îl întrebase. Da, sigur că vin. Dar nu mai venise.

* * *

În supermarket nu sunt decât vânzătoarele. O cunosc.

Într-o dimineaţă, când se întorcea cu Adrian de la un chef, el, beat se împiedicase de pragul magazinului pustiu, cu bocancii lui prea grei pentru o zi de vară. Nu căzuse doar pentru a salva sticla de bere pe care o ţinea în mână. Vânzătoarele îi zâmbiseră cu înţelegere când Iulia cumpărase cafeaua.

Acum luă napolitane şi o pungă cu lapte.

Apoi alergă să prindă primul tramvai.

* * *

Îi deschise mama lui Adrian. Prin cămaşa de noapte i se vedeau pernuţele de grăsime. Avea părul vopsit într-un albastru vânăt. O privi somnoroasă, ca pe o ameninţare. Sau ca pe un comis-voiajor. Ca o cloşcă, gata să-şi apere puiul. Adrian doarme, îi spuse. Iulia îşi păstră întreagă buna dispoziţie. Dacă vreţi să-i daţi asta… Îi întinse tabloul şi punga cu lapte. Femeia o privi înmărmurită. Abia îi răspunse la salut, când plecă.

* * *

Îşi luă şi ea un pahar cu iaurt şi se aşeză pe treptele unui magazin alimentar. Sorbi din el, absentă sub privirile grăbite ale trecătorilor. La câţiva metri – o staţie în care un grup de oameni aşteaptă. Una din acele curse care merg numai dimineaţa şi care duc

oamenii la uzinele din jurul oraşului. Ceea ce o miră pe Iulia fu că printre cei care aşteptau era şi un negru. Era şi greu să nu-l remarci. Arăta ca un dandy. Purta o pălărie grena, cu boruri largi, sacou galben, pantaloni grena, cămaşă verde-olive şi o cravată pe care ţipau toate culorile.

Iulia se gândi la mama lui Adrian şi avu deodată revelaţia optimului comportamental. Înţelegerea pentru femeia asta o năpădi. Apoi pentru Adrian. Pentru părinţii ei. Pentru Bianca. Se simţi cuprinsă de duioşie. De-acum va fi bună cu ei. Cu toţi. Îi dădură lacrimi. O femeie o întrebă dacă a păţit ceva. Nu, îi făcu semn cu capul şi începu să plângă de-a binelea, de bucurie că îi iubeşte pe oamenii ăştia şi că ei o iubesc pe ea. Femeia îşi făcu de trei ori cruce şi plecă. Iulia o înţelese şi pe ea şi-i veni să râdă, dar, din mijlocul lacrimilor, nu reuşi decât puţin. Îşi ridică privirea. Zâmbetul îi nimeri în ochii bărbatului negru, tânăr şi dandy. Îi zâmbi şi el, ducându-şi degetul arătător între buza de sus şi nas. Iulia se opri, încercând să priceapă ce semn îi face. Întoarse capul şi, în vitrină, îşi văzu impresionanta mustaţă lăsată de iaurt. O şterse cu palma.

În staţie oamenii se mişcară. Un autobuz se apropie. Hodorogit, cu burduf şi cu vopseaua scorojită. O cursă specială.

Iulia se ridică, alergă şi urcă prin uşa din spate. Maşina se puse greoi în mişcare. Îl căută cu privirea pe bărbatul negru. Privi înapoi şi-l văzu jos. Îi făcea, ceremonios, o plecăciune. Paharul ei de iaurt a rămas pe treptele de ciment. Şi autobuzul dădu colţul.

Mai coti de câteva ori. Apoi ieşi din oraş pe un drum necunoscut. Linii ferate, cu vagoane de marfă rămaseră în urmă. Tufe de pelin pe un câmp părăsit. Înăuntru, feţe şterse. Iulia crezu că merg spre combinat, dar ar fi trebuit să ajungă deja. Combinatul nu era departe. Vru să întrebe, dar tăcerea o înconjură, ca o vrajă. Nu îndrăzni s-o rupă. În cele din urmă va opri el undeva. În faţa unei uzine. Sau poate la sere. Să te văd atunci cum ai să te întorci!

O să văd eu! Când o să oprească.

Dar acest lucru nu se întâmplă.